

אליהם את האור כי טוב. מהאות הזו (מקום זה) בורח מלוך המשחית. אל פאמר ברוח, אלא שלא נתנת לו רשות להכנס לשם. אותן הזו משנה מהאות ק'. לא מתיישבת (אות ח. ח' לא מתישבת) כלל במקום בעולם, וסימן - (זהלים קמ') איש לשון בל יכונן הארץ. אותן טית' מתיישבת בכל מקום, ומתקנות לשכנת פרואי, וכן בכל מקום שם אותן ט', אין ישוב לאות ק' שם להתיישב בו. וכן במקומות הזה לא שלט כלל הצד השני, ונונן חיים של העולם הזה לישבים מחת הארץ הזו, ולא יצא החוצה. וכשיצא החוצה, יש רשות לצד השני שלטתו בז. כמו שאות זו שלטת אחרות במקום הגיהנים. ומהי?

האות ק'.

ובספרו של רב המנוגא סבא, כאן הן שמי אותיות: ח', ט'. וכך לא היו כתובות בתוך אבני שם ואבני מלואים, ומשבטי ישראל נמנעו שמי האותיות הללו, כדי שלא רשום בתוכם ח"ט.

במקומות בית המקדש תלויים כל אותיות האלפא בפתח בסודות חוקרים של שמות קדושים, קשורים, רוקומים עלייו, וכל העולם של מעלה ומטה, הפל בסוד של אותיות מתחמות (קוקוט) וגילופות, וסודות הקדשה (שם קדושה) העלונה נחקק עליהם.

במשכן נחקקו והציטרו האותיות פרואי, שהרי בצלאל היה יודיע את החקמה לאך אותיות שבחן נבראי שמים הארץ, ועל חכמתו (ו) בונה המשכן על ידו ונבחר מכל עם ישראל. כמו שהוא נבחר למלחה, אך רצה הקדוש ברוך היא שיבחר למטה.

וירא אלהים את האור כי טוב. מהאי את, (נ"א פarter דא) ערך מלכא מהבל. לא תימה ערך, אלא דלא אהיהיב ליה רשו לאעלא תפן. את דא משניא מאת ק', ק' לא מתינישבא (נ"א פאת ח' ח' לא מתיישב) כלל בדוכתא בעולם, וסימן (זהלים קמ') איש לשון בל יפוז בארץ את טית' אתיישבא בכל דוכתא, ואתפקנת לאתיישבא כדקא יאות, ובגין כה בכל דוכתא דאת ט' פמן, לית ישובא לאת ק' פמן לאתיישבא ביה. ועל דא אחר דא לא שלט בא ביה כלל סטרא אחרת, ויהיב חיים דהאי עלמא ליהבי חחותיה דאת דא, ולא יפוק לביר, וכד נפיק לביר, אית רשו לסטרא אחרת לשולטאה ביה. כמה דאת דא שלט בא אחר דא, וכי נמי שלטאת אחרת בגיהנם, ומאן אייה, את ק'.

ובספרא דרב המנוגא סבא, הכא אינון תרין אתוון: ח', ט'. ועל דא לא והוא בתיבין גו אבני בורלא, אבני דאשלומיות, ושבטין דישראל, תרין אתוון אלין אתמנעו מבניהו, בגין דלא יהא רשים בגינויו ח"ט. באחר דבר מקדשא תלין כל אתוון דאלפא ביתה, ברין גליון דשמחן קידישין, קשיין, מרקמן עלייה, וכל עלמא דלעילא ותטא, כלא ברזא אתוון מתחמן (נ"א מתחמן) וגילפא, ורין דקדשא (ס"א דשנא קידישא) עלאה, עליהו אתגليف.

במשניא אתגليفו ואתציירו אתוון בדקא חז'. דהא בצלאל הוא ידע חכמתא, לזרפה אתוון דאתברairo בהו שמיא וארכא. ועל חכמתא דיליה, (נ"א דא) אתبني משניא על ידייה, ואתבריר מכל עמא דישראל. כמה דאייהו אתבריר לעילא, וכי בעא קדשא בריך הוא דיתבריר לתטא.

למעלה כתוב (שמות לא) ראה קראתי בשם בצלאל. למטה - שם קראתי בשם בצלאל. ראו קרא ה' בשם בצלאל. ושמו בסוד עליון נקרא כך בצלאל - בצל אל. ומהו? זה צדיק, שהוא יושב בצל אל, אותו שגנרא אל עליון, והוא יושב כמו שאותו אל. אותו אל נוטל ששה צדדים, אותו צדיק נוטל אותם. אף כך אותו אל מאיר למעה, והצדיק הזה מאר למטה. אותו האל כל של כל ששת הצדדים. והוא צדיק הוא כל של כל ששת הצדדים.

בן אורי - בן האור הראשון שברא הקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. בן חור - הבן של חרות מלך. דבר אחר בן חור - בן חור מכל הגוננים. וזה התמנה למטה יהודה, יהורה, הפל פרואי.

בל הגוננים טובים למלחמות פרט לתוכלה, כמו שנאמר, משום שהוא פסא לדzon את דני הנשומות. והרי דרכה זו (אתה) היא לבנה. אלא בשעה שעומדת בדיני גשות, אז היא גן תכלת, והרי בארכונה.

בשעה שרואה אדם את גן העדן, נזכר הקדושים לעשונות מצות רבונו. כמו שנמש חנחת, בשעה שהי רואים אותו, כי פוחדים מלפני הקדוש ברוך הוא ושומרים את עצם מכל החטאיהם, ובשעה שאותו הפחד של הקדוש ברוך הוא עליה עליהם, מיד נוראים. מי גרים להם לפחות מלפני הקדוש ברוך הוא? אותו נחש, אותו רציעה שמטפחים בה. אף כך התבלת כמדבר טו וראיתם את כל מצות ה'. מאותו הפחד שלו. ועל זה תכלת במשבנה.

אמר רב יצחק, זה שאמר מורה שתקלה היא כסא דין, וכשהיא

לעיה כתיב, (שמות לא) ראה קראתי בשם בצלאל. למטה (שמות לה) ראו קרא יי' בשם בצלאל. ושםיה ברזא עלאה אקרוי הבי בצלאל: בצל אל. ומאן איהו. דא צדיק. האיהו יתיב בצל אל, וההוא דאקרי אל עליון. וายה יתיב בגונא דההוא אל. וההוא אל נטיל שני. אוף הבי, שית סטרין, ההוא צדיק נטיל לו. אפי הבי, ההוא אל אנהייר לעילא, האי צדיק אנהייר למטה. ההוא אל, כל לא דכלחו שית סטרין. ההוא צדיק, כל לא דכלחו שית סטרין.

בן אורי: בן אוד קדמיה, דברא קדשא בריך הוא בעוכרא דבראשית. בן חור: בן חירוי דכלא. דבר אחר, בן חור: בן חור מכל גונין. ודא אחמי למטה יהודה, פלא בדנא יאות.

בל גונין טבין לחלא, בר תכלא, כמה דעתם. בגין דאייה ברסיה, למידן דינין דנסמתין. וקה האי דרגא (נ"א חדא) חוריא איהו. אל בא שעתא דקימא בדיני דנספשאן, פדין איהו גון תכלא. וקה (דף ק"ב ע"ב) אוקימנא.

בשעתא דחמי בר נש להאי גון, אדרבר בר נש לمعد פקידין דמאריה. גונא דנחש חנחת, בשעתא דהוו חמאן ליה, הו דחליל מקמי דקידשא בריך הוא, ומונדרן גרמייהו מכל חובין, ובשעתא דההוא דחילו דקודשא בריך הוא סלקא עלייהו, מיד אפסין. מאן גרים לוין לדחליל מקמי קדשא בריך הוא, ההוא נחש, היה רציעה דמסמקנן בה. אוף הבי תכלת (במדבר טו) וראיתם את כל מצות יי'. מההוא דחילו דיליה, ועל דא תכלת במשבנה.

אמר רב יצחק, האי דאמר מר תכלת ברסיה